

[Christensen (Høng).]

dog villigt indrømme, at der blandt de bekendtgjorte Navne findes en Del, som er opnaaet ved kgl. Bevilling og ikke ved Øvrighedsbevis, og til dem kan der i hvert Fald ikke stilles samme Krav som til de Navne, der erhverves paa Øvrighedsbevis, at de alle sammen skal have dansk Sprogform og Sprogtone, for her kan der komme visse Slægtskabsforhold frem, som gør det fornødent at dispensere derfra. Men det er heller ikke alene disse Navne, der har vakt min Opmærksomhed, naar jeg har læst disse Navnefortegnelser, der er mange andre Navne, der kan rejses en vis Kritik imod. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, som efter min Mening slet ikke er af uvæsentlig Betydning for Samfundet. Men jeg tilføjer, jeg siger ikke dette for paa nogen som helst Maade at rejse Kritik af Navnekontoret, jeg tror tværtimod, at der af dette Kontor i Aarenes Løb er udført et godt og paaskønnelsesværdigt Arbejde. Men der er det at sige, at det Arbejde, som udføres af Kontoret, er af en vis negativ Art, idet det bestaar i at hindre de værste Udvækster, der kan komme frem. Men jeg tror, der kan gøres endnu mere for at fremme Antagelsen af gode og velklingende gamle danske Navne, naar blot Kontoret faar at vide, at der i Befolkningen er Interesse for denne Sag, og at man kan regne med Befolkningens Sympati med Bestræbelserne for at fremme dette Formaal. Og hvis der maatte foreligge nogen Statistik over Antallet af Navne, som der er nægtet Anerkendelse, vil jeg gerne bede den højtærede Justitsminister om, f. Eks. ved dette Lovforslags tredie Behandling, at fremkomme med Oplysning derom, f. Eks. for de sidste 3 Aars Vedkommende, ligesom jeg ogsaa gerne vil bede ham fremkomme med en Redegørelse for, i hvor mange Tilfælde Navnekontoret har søgt den sagkyndige Bistand, som staar til Ministeriets Raadighed.

Men jeg gentager, at naar jeg gør disse Bemærkninger, er det ingeniunde for at fremsætte nogen som helst Kritik af Navnekontoret, det er kun for at vise det en venlig Opmærksomhed og for at pege paa, at der rundt omkring i Befolkningen er en virkelig Interesse for denne Sag.

J. I. Jørgensen: Jeg ønsker blot ganske kort at udtale, at jeg kan slutte mig til de Betragtninger, den højtærede Justitsminister fremsatte om Ønskeligheden af at faa forlænget den lette og billige Adgang, der hidtil har været til at erhverve nyt Slægtsnavn,

og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget velvillig Støtte.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg skal tilsige dette Lovforslag mit Partis Tilslutning, men kunde maaske hertil føje en Udtalelse om, at det vilde være praktisk, om endnu flere Mennesker i vort Folk benyttede sig af denne Adgang til at søge Navneforandring, for saa vidt de nye Navne, man faar tillagt, virkelig er danske Navne og ikke rene Kunstprodukter. Mangfoldige praktiske Hensyn vil tilsige en at støtte enhver sund Udvikling i den Retning. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

Elna Munch: Det er nyttigt, at der er let Adgang til at slippe af med et alt for almindeligt Navn. Et Navn er nu en Gang til for at være et Kendemærke, noget særligt for den paagældende, og det bliver det ikke, naar han deler det med Tusinder andre. Jeg kan derfor tilsige Lovforslaget mit Partis Støtte.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa takke for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet fra alle Sider, og skal til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng) fremførte, kun bemærke, at ved første Behandling i Landstinget udtalte Venstrepartiets Ordfører dér: „Saa vidt jeg ved, har der imidlertid, siden den sidste Lov af dette Indhold blev givet, ikke været rejst Kritik mod Ministeriets Praksis paa dette Omraade.“ Det var netop det Omraade, det ærede Medlem omtalte, saa jeg haaber, der efterhaanden er kommet en Praksis i Justitsministeriet, som virker tilfredsstillende. De Betragtninger, det ærede Medlem fremførte, skal der midlertid blive taget Hensyn til, det skal jeg indskærpe Justitsministeriets 1ste Kontor. Men det maa i dette Forhold tages noget i Betragtning, at det ikke er saaledes, at Folk ønsker et andet Navn i al Almindelighed, men de ønsker næsten altid et aldeles bestemt Navn, og der er ingen Grænse for, hvor uheldige de bliver, naar de ikke kan faa netop det Navn. Derfor staar den, som skal praktisere dette Forhold, ofte i den vanskelige Situation at skulle tilføje et Menneske en meget stor og dyb Sorg, hvis han afslaar, medens han volder ham en uhyre stor Glæde, hvis han gør ham Indrømmelsen. Og vi er jo alle Mennesker og skal vel ogsaa optræde som Mennesker, selv om vi skal varetage en bestemt Praksis indenfor Justitsministeriet.

Hvis der i Justitsministeriet foreligger en Statistik over, hvor mange Navne der